

anses for imødekommende. Jeg kunde have ønsket, at han, uagtet der ikke forelaa nogen Klage for Dieblisset, som der kunde være være Tale om at svare paa, havde erklæret, at han vilde udfæde en Kundskrivelse eller give et Paalæg til Præsterne om at foretage disse Daabshandlinger. Saadanne Paalæg ere jo aldeles ikke noget Ukjendt i Tilfælde af, at der foreligger en Klage, som fordrer et bestemt Svar. Men det gaar med den høitærede Ministers Udtalelse om Realiteten af Forespørgslen, som det gaar med min Forventning om, at han vil give den paagjældende Forfatter i Nationaltidende en Frettesættelse. Hans Svar er i Virkeligheden fuldkommen imødekommende og tilfredsstillende for mig, idet hans Omtale af Artiklen i Nationaltidende i Virkeligheden — praktisk set — er en Frettesættelse. Det forekommer mig, at naar Ministeren siger, at Artiklen helst maatte være udfæret, men at han ikke finder tilstrækkelig Anledning til at give vedkommende Præst en Frettesættelse, kan jeg billigtvis ikke forlange Mere. Baade Biskoppens Erklæring og Justitsministerens Udtalelse have givet mig Ret; jeg maa tilstaa, hvori egentlig Uenigheden mellem Justitsministeren og mig ligger, evner jeg ikke at se; baade Ministerens Erklæring og Biskoppens Udtalelse giver mig i Realiteten Ret i det, der ligger bag min Forespørgsel, og jeg vil da paany henstille til den høitærede Minister, om han ikke kunde forandre sin Mening om det Hensigtsmæssige i allerede nu at give sin Anskuelse Udtryk i et Paalæg til Præsterne om ikke at vægre sig ved at foretage slige Daabshandlinger. Jeg ser ikke rettere, end at det er den nødvendige Konsekvens af den Opfattelse, den høitærede Minister har lagt for Dagen om Spørgsmalets Realitet. Søvrigt skal jeg udtale min Erkjendtlighed for den høitærede Ministers Svar.

S. Solm: Efter det Svar, vi have faaet fra den høitærede Minister, ser jeg ikke nogen Grund for Folkethinget til yderligere at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Præsterne have været juridisk berettigede til at negte at døbe disse Børn. Men Sagen har ogsaa en anden Side, som jeg tror, det er rigtigt bliver gjort til Gjenstand for Paatale her i Thinget. Jeg anser det, der er sket, for et Udslag af en mere almindelig Bestræbelse, som jeg tror det rigtigst i Tide at faae en Stopper for. Det er sket ikke blot fra enkelte Præsters Side, men saa vidt jeg har forstaaet, har det fundet Samstemning hos det københavnske Præstekonvent som Konvent. Det staar for mig som et Forsøg

paa at benytte Negtelse af Børns Daab som et Dvangsmiddel til at tvinge Folk, der ikke selv bryde sig om kirkelig Vielse, til at modtage den, og derimod tror jeg, det vil være rigtigst, at vi fra denne Sal i Tide udtale os. Folketirken rummer jo mange forskellige Folk. Der findes i Folketirken Menneker, som ere aldeles fritænkterste, men som blot ikke finde det Uleiligheden værd at stille sig fra Folketirken. Men hidtil har, saavidt mig bekjendt, ingen Præst negtet at døbe en saadan Fritænkters Barn, selv om han har vidst, at der i det Hjem, Barnet maatte opvoxe i, rimeligvis vilde blive givet det Forestillinger, som vare aldeles forskellige fra Kristendommens Tro og Lære. Der findes i Folketirken Folk, der føre saadant Levnet, at de Børn, der opvoxe i deres Hjem, faae helt andre moralske Begreber end dem, der kunne stemme med den kristne Tro. Men overfor saadanne Folk har man heller ikke negtet, skjønt man tidt og mange Gange har vidst, hvorledes det stod til, at døbe deres Børn. Der findes mange Folk i Folketirken, som slet ikke benytte Nadveren, men der er ingen Præst, der af den Grund har negtet at døbe deres Børn. Men nu har man hittet paa i den sidste Tid at negte at døbe Børn, fordi Forældrene have indgaaet borgerligt Ægteskab, og det har derved næsten faaet Udseende af, som om det at indgaa borgerligt Ægteskab, kirkeligt set, var noget Værrer end det at afholde sig fra at nyde Nadveren, end det at være Fritænkter, og end det at leve et mindre moralsk Liv. Deraf har det kunnet faae Udseende, og jeg tror, det er meget uheldigt; thi den kirkelige Vielse er ikke, som mange af de gode Herrer af Præstestabet, som have udtalt sig; gaa ud fra, en Nødvendighed efter den lutheriske Kirkelære. Luther har jo som bekjendt erklæret Bryllup for en fuldstændig verdslig Ting, som Præsterne ikke have Noget med at staae, undtagen Ægtefolkene bagefter bade om at faae den kirkelige Belsignelse, saa skulde Præsterne ikke negte det. Det ser ud, som man er isærd med at gjøre den kirkelige Vielse til en Slags Sacramente, som det skulde være Helligbrødet ikke at modtage. Skulde den Opfattelse blive den gjældende, ville vi staa i stor Vanstikthed bl. A. lige over for vor Kirkefader Luther. Han var borgerlig viet; hans Ægteskab var indgaaet paa borgerlig Vis, og man kunde altsaa let komme til, at han var s'en saadan Person, en Præst maatte kunne negte at døbe hans Børn, naar han kom og bad derom. Vi skulle være lidt varjomme med at komme ind paa dette. Den kirkelige Vielse, som den er hidtil, er ikke Noget, som paa den Maade hæves af den lutheriske Kirke,